

У затінку Єлена й Менелай.
Єдині, які — серед Трої звалищ.
Немає ні палацу, ані вулиць.
Шолом, що — зморшкувате ледь — чоло.

Ні пари з уст. Чи море гнів залле?
Як коротко триває вітер волі.
Важкоатлет зарано посивілий,
Що — раптом Артеміду — між гіллям.

Біля човнів — давно товариші.
А тут під ним — весь краєвид руша,
Щоб якір — в рідних стінах — незабаром.

Ця юна плоть, цей погляд, який — бурю. —
Ніколи вже — повернення сюди.
Єлена. Тільки в грудях халцедон.